

Grünbaum: Jeg forstod på finansministeren, at han ikke var afvisende over for, at spørgsmålene vedrørende parcelhusbeskatningen kan tages op, og jeg er enig i, at det må være et spørgsmål, som vedrører boligforliget. Vi kan heller ikke tiltræde, at der kan laves ændringer, uden at de må indgå i en sådan forhandling. Men alligevel bør vi i dette eller et andet udvalg — og jeg vil mene, det var rigtigst i dette udvalg — kunne få oplysninger frem til belysning af de problemer, som vi ved vi skal se på i den forbindelse.

Må jeg med hensyn til spørgsmålet om de skatteydere, der flytter fra en kommune med et lavere antal skatterater til en kommune med et højere antal for den periode, der er tale om, sige følgende: finansministeren henviste til hr. Ømanns tidligere udtalelser herom, men jeg synes ikke, disse udtalelser var relevante, og oplysningen om, at det er de kommunale skatter, det drejer sig om, synes jeg heller ikke var særlig bidragende til en løsning af spørgsmålet. Det var vi jo også klar over. Den omstændighed, at indenrigsministeren i sin tid valgte den ordning — for det gjorde han jo — af hensyn til kommunernes likviditet, skulle dog ikke kunne betyde, at fordi enkelte skatteydere flytter fra en kommune til en anden, skulle man ikke kunne hjælpe disse enkelte skatteydere. Det er rigtigst, at problemet var fremme dengang, om det egentlig var retfærdigt, at man ikke for kommunerne ligesom for staten sagde halv til hver side, og så valgte man altså den løsning, der nu er gennemført, af hensyn til kommunernes likviditet, hvad der formentlig også var til gavn for staten, som måske ellers skulle have skaffet nogle penge frem yderligere til kommunerne ved overgangen til kildeskatten. Men jeg synes ikke, det kan forhindre, at man for de få skatteydere, der kan være tale om her, kunne lave en særordning. Vi har jo lavet så mange overgangsordninger i forbindelse med kildeskatten, og jeg føler i hvert fald ikke, at den omstændighed, at det er noget, der er gennemført under den tidligere regering, skulle gøre, at vi, når vi ser et problem, der bør løses, ikke kan gå ind for, at det skal tages op nu. Vi går ind for, at det tages op nu, og jeg beder finansministeren om at være med til at få det løst.

Ømann: Må jeg først udtrykke min glæde over det, som jeg synes er det vigtigste ved denne forhandling: at der mellem forligspartierne i boligforliget synes at være opbrud, synes at være tegn til en besindelse på, at de skadelige konsekvenser, som et nu efterhånden gammelt forlig har vist at bære i sig, må afhjælpes. Jeg synes, det er vigtigt. Jeg glæder mig til, at vi enten i det udvalg, der her bliver nedsat, eller i et senere udvalg får lejlighed til ganske alvorligt at drøfte de samfundsøkonomiske problemer, der er gemt her.

I øvrigt vil jeg gerne sige finansministeren tak for citatet. Jeg synes såmænd, det lød meget fornuftigt, og jeg vil da gerne stå ved hvert ord. Det drejede sig om de generelle regler for fastsættelse af kommunernes skatter under overgangsordningen. Men det problem, jeg har været med til at rejse, bl. a. ved et spørgsmål til indenrigsministeren — og derfor er det måske lidt forkert at drøfte det her med finansministeren — drejede sig om en helt smal kategori af skatteydere, nemlig dem, der flyttede, og dem, der uden varsel, og uden at de havde haft anledning til at indrette sig på det, kom ud for et skattesmæk af ganske betydelig størrelse; der var eksempler, hvor det drejede sig om 2.000-3.000 kr. Det var ikke et stort antal skatteydere, vil jeg skønne, det drejede sig om; det var så få, at man kunne håndplukke dem; man kunne behandle dem individuelt; men jeg fik altså et svar fra indenrigsministeren, som gik ud på, at det var der desværre ikke noget at gøre ved. Det var jeg ked af, for jeg synes, at den tendens, der er til at lave maskinel, ensartet behandling, er god, den sparer tid, og den sparer administration og kræfter i hvert fald i det lange løb, men samtidig tror jeg, det er meget, meget vigtigt, at vi besinder os på, at individuelle skævheder har vi tid og kræfter og råd til at tage op; så vi ikke laver katastrofer for enkelte mennesker, for ellers tror jeg, vi når frem til et vrængbillede af et samfund.

Finansministeren (Poul Møller): Hr. Grünbaum sagde, at han ikke ville bøje sig for det argument, at fordi noget var gennemført af den tidligere regering, skulle man ikke ændre det. Det kunne efter hans opfattelse ikke være afgørende, hvilken regering